

Η κατάληψη της Νομικής σχολής από ομάδα μεταναστών, λαθρομεταναστών, οικονομικών μεταναστών, παράνομων μεταναστών, (ποιος άραγε να είναι ο ακριβής όρος;) είναι ένα μείζον πολιτικό θέμα.

Απορίας άξιο είναι πως μπόρεσαν 250 αλλοδαποί να βρουν το κτίριο, να παρεισφρήσουν οργανωμένα μέσα σε αυτό και να εκμεταλλευτούν την περί ασυλίας νομοθεσία.

Προφανώς καθοδηγούμενοι, είναι μια πρώτη πρόχειρη απάντηση με το ερώτημα από ποιους και για πιο λόγο, να έπεται.

Η κίνηση αυτή, δοκιμάζει κοινωνικά και πολιτικά στο έπακρο στην Ελληνική κοινωνία που οι αντοχές της περνούν εδώ και μήνες σκληρή δοκιμασία σε οικονομικό επίπεδο.

Σε συνδυασμό μάλιστα με τα γεγονότα που εξελίσσονται σε καθημερινή βάση τόσο στον Αγ. Παντελεήμονα Αχαρνών όσο και σε άλλα ευαίσθητα σημεία της Ελληνικής επικράτειας, (Πάτρα κλπ) δεν αποδεικνύονται απλά σε μια διελκυστίνδα, αλλά σε ένα ευρύτερο και κυρίως άγνωστο, απειλητικό μέγεθος.

Πριν από λίγα χρόνια ήταν σχετικά εύκολο, αποστρέφοντας το βλέμμα σου από το πρόβλημα, να το αγνοείς κιόλας. Στις μέρες μας αυτό δεν είναι πια δυνατό. Το βιώνουμε καθημερινώς.

Είχε ενδιαφέρον η ανάπτυξη των απόψεων των Ελλήνων που μετέχουν στην πρωτοβουλία αλληλεγγύης. Ασφαλώς και δεν θα άρεσαν σε αρκετούς. Η αναφορά δεν έχει να κάνει απαραίτητα με το αποκαλούμενο «συντηρητικό» κομμάτι της κοινωνίας. Επίσης δεν είναι ούτε κατανοητό, ούτε εύκολα προσιτό σε μια σφόδρα ακροβατούσα οικονομία ένας εκβιασμός ανθρωπιστικού περιεχομένου, του τύπου: «Η μας παρέχεται νομική κάλυψη και αναγνώριση ή είστε υπεύθυνοι για τις ζωές μας» καθώς και οι γενικόλογες κατηγορίες περί της "κακούργας" Δύσης. Σε κάθε περίπτωση ήταν μια θαρραλέα θέση. Το αν είναι και σωστή είναι μια άλλη, μεγάλη κουβέντα. Ενδεχομένως να υπήρξαν κάποιοι που κατέληξαν στο, συμπέρασμα πως η πρωτοβουλία αλληλεγγύης συμπεριφέρθηκε στο σώμα των μεταναστών με τον ίδιο τρόπο που κινήθηκαν και όσοι τους εκμεταλλεύτηκαν. Μόνο που η πρωτοβουλία αλληλεγγύης επιθυμούσε μόνον την πολιτική αξιοποίηση, κινητοποίηση, προσοχή!

Το δε περιτύλιγμα της ιδεολογικής συγγένειας με τους αντί-διδακτορικούς αγώνες, που φιλοξενήθηκαν στο κτίριο της Νομικής στις αρχές της δεκαετίας του '70 είναι μια τουλάχιστον ατυχής κίνηση, ένας επικίνδυνος ιστορικός ελιγμός που αδικεί το παρελθόν, το παρόν αλλά και τη δυστυχία των μεταναστών.

Από την μεριά του, ο επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης, φρόντισε να αποστείλει το ακαδημαϊκό άσυλο στο πυρ το εξώτερο, ως ξεπερασμένο και οι κατ' εξοχήν υπεύθυνοι διαχείρισης της κρίσης, κάθε λογής κυβερνητικοί και αξιωματούχοι κρίνονται μέχρις στιγμής ως αναποφάσιστοι, «μουδιασμένοι» και μπερδεμένοι.

Εξ ίσου λανθασμένος κρίνεται και ο επιχειρούμενος συμψηφισμός που επιχειρείται από μερίδα πολιτών που κάνουν λόγο για παράλληλη άρση της βουλευτικής, υπουργικής ασυλίας. Το αντικείμενο προφανώς δεν είναι αυτό και τα ουσιαστικώς απαλλαχτικά πορίσματα διάφορων των εξεταστικών (Siemens, Βατοπαίδι) το αποδεικνύουν.

Τέλος, μια κατ' εξοχήν χώρα ανοχής, όπως η δική μας, ενδέχεται να υποστεί και κριτικές για βαρβαρότητα, μεσαιωνικές μεθόδους κλπ. από τις παραδοσιακά σκληρότερες χώρες της Ευρώπης αν όλη αυτή, η πρωτόγνωρη συνθήκη δεν εκτονωθεί ήρεμα. Οποία υποκρισία!

Το μόνο θετικό κομμάτι που μπορεί κανείς να ανιχνεύσει στην παρούσα κατάσταση είναι πως πλέον τίθεται επιτακτικά το τεράστιο αυτό ζήτημα και είναι μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να λυθεί, να ρυθμιστεί νομοθετικά με νόμους που πρώτον θα εκφράζουν την παραδοσιακή Ελληνική ουμανιστική πρακτική, θα τιμούν τη δημοκρατική παράδοση χωρίς να απεμπολούν τα κυρίαρχα δικαιώματα του τόπου και του λαού και δεύτερον θα εφαρμόζονται.

Δεν θα είναι εύκολο, αλλά θα είναι μάλλον ευκολότερο από αυτό το οποίο συμβαίνει σήμερα όπου τα κοινωνικά καζάνια τα οποία βράζουν είναι πολλά και τείνουν να γίνουν ανεξέλεγκτα...